

[Kjær.]

til 84 Mill. Kr., hvortil der siden er kommet en Del Ansøgninger, saa jeg gaar sikkert ikke forkert i Byen, naar jeg siger, at der er søgt om saadan noget som 100 Mill. Kr. i alt, og deraf er altsaa kun 5,5 Mill. Kr. til Cyklestier.

Man mener aabenbart ikke ude i Kommunerne, at det er særlig nødvendigt med saadanne Anlæg, og for øvrigt regner jeg ogsaa med, at den højtærede Justitsminister er saa nogenlunde af samme Opfattelse, eftersom han stiller dette Forslag økonomisk set i Forbindelse med en Lovgivning om Arbejder, der ellers ikke vilde komme til Udførelse for Tiden, altsaa Arbejder, som ikke kan siges at være absolut nødvendige.

Det var Lovens ene Formaal. Det andet er en Formindskelse af Arbejdsløsheden. Den nuværende Socialminister gav forleden under Finanslovdebatten Udtryk for et vist Lyssyn under Omtalen af dette Spørgsmaal: vist var Arbejdsløsheden betydelig, det nægtede han ikke, men den var dog mindre end i Fjor. Den tidligere Socialminister, den nuværende Justitsminister, ser aabenbart anderledes paa det. Han siger i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Arbejdsløshedssituationen gør det ønskeligt, at man med al Kraft sætter ind paa Fremme af Arbejder af denne Karakter, og jeg skal indrømme, at jeg er enig med Socialministeren i denne Betragtning. Arbejdsløsheden er en saa stor Ulykke for den enkelte, den rammer, og for det Samfund, han tilhører, at der er Grund til at sætte alle Kræfter ind. Men jeg maa sige, at det staar i alt Fald saadan for mig, at man har talt derom, men stort mere end Talen har man ikke oplevet. Det, der har Betydning, nemlig Resultaterne, den virkelige Nedgang i Arbejdsløsheden, er udeblevet, og jeg tror heller ikke, at man vil faa saadanne Resultater at se efter den Aktion, der her er indledet.

Selv om det her foreliggende Lovforslag bliver gennemført, saa indser jeg ikke, det skulde være muligt at sætte væsentlig flere Arbejder i Gang end dem, der er i Gang i Øjeblikket, eller som ellers vilde komme i Gang.

Jeg vil gerne sige nogle Ord derom, og kommer derved ind paa at beskæftige mig med den Fremgangsmaade, man tænker sig at anvende ved Lovens Administration. Det er Justitsministeren, der skal administrere Loven. Det er, i alt Fald for mig og det Parti, jeg tilhører, ikke umiddelbart forstaaeligt, hvorfor det netop skal være

Justitsministeren, der efter Samraad med andre Ministre skal have med Administrationen at gøre. Det er ikke forstaaeligt, og jeg mener heller ikke, det er heldigt. Vi har i Øjeblikket, naar der er Tale om Vejvæsen, to Ministerier at forhandle med, nemlig baade Trafikministeriet og Socialministeriet, og jeg mener, at naar nu der kommer et til, saa er der i hvert Fald det ene for meget, om ikke de to. Jeg vilde for min Part betragte det som nok saa rimeligt, om man havde overladt til Trafikministeriet at ordne denne Sag, eventuelt efter Forhandling med Justitsministeriet og Socialministeriet, men det skal jeg lade staa hen.

Administrationen er, som allerede sagt, anlagt paa den Maade, at Ministeriet kan paabyde Kommunerne at foretage disse Anlæg, ligesom Ministeriet kan bestemme, paa hvilken Maade de skal foretages. Det er, saa vidt jeg kan se, et nyt Princip, der her søges gennemført i Arbejdsløshedslovgivningen og i Kommunallovgivningen, og det er ikke alene et nyt Princip, men ogsaa et uheldigt Princip. Vejvæsenet er efterhaanden blevet et af de forholdsvis faa Omraader, hvor man har bevaret det kommunale Selvstyre saa nogenlunde ubeskaaret, og det er rigtigt, at man har gjort det, ikke alene fordi Kommunerne, hvor der er Tale om Udgifter, der har Indflydelse paa de kommunale Budgetter — og at det er Tilfældet her, skal jeg komme ind paa senere —, maa have Medbestemmelsesret, men ogsaa, fordi Vejvæsenet er et af de Omraader, hvor det lokale Kendskab spiller en overvejende Rolle baade med Hensyn til, hvilke Arbejder der skal udføres, og hvordan de skal udføres. Saa kan man naturligvis sige, at det Omraade, der her er Tale om, er forholdsvis begrænset, og det skal jeg indrømme, men paa den anden Side kender vi jo alle sammen Historien om Manden, der godvilligt fik den lille Finger og som tog den hele Haand. Jeg er ikke i Tvivl om, at bliver det først slaaet fast, at Staten i visse givne Situationer kan diktere, vil Fortsættelsen følge, og den bliver ingenlunde mere tiltalende end Indledningen.

Vi maa vende os imod dette Diktat, som man her søger gennemført over for Kommunerne. Det kunde maaske forsvares, hvis Staten kom og sagde: Vi ønsker disse Arbejder udført ved Kommunernes Foranstaltning, og vi betaler de Penge, Arbejderne koster. Men det er jo ikke Tilfældet. Det er det ikke for Købstadkommunernes Vedkommende. De vil kun kunne faa 50 pCt. af deres Udgifter dækket. Jeg ser imidlertid saa nogenlunde bort fra dette, fordi jeg,